

Tidevarv

Diamantbeklädda träd och isiga vattenpussar

Kylan breder ut sig, ett skydd för värmen jag såväl vet existerar
men inte visa det som egentligen är, det kan vara farligt

Solstrimmade stjärnljus, guldgul aura, förtrollande under

Dess värme når inte fram, inte än, väntar på bättre tider
och jag som inte ens vet om det finns någon bättre tid, men jag tror

Kalla händer smyger ner i värmen i fickan, ett sant substitut

Handen fingrar på saker från det förflutna, det som fallit i glömska
som återföds i en sekund av nostalgi för att sedan glömmas bort, eller inte

Alstrande värme från min kropp, den som en gång brann het

Rör vid min hud och försöker minnas hur mjuka fingrar väckte mig
Min hjärna har glömt det som cellerna minns, och inget känns som det gjorde

Tomhet, det ekande hål som svart och kallt numera är slutet i mitt bröst

Letar efter känslan, kan inte hitta tillbaka, förunderligt rogivande

Vem var jag som skapade den allvarliga leken för att brista, som fick dig att brista i tusen bitar

Tystnad som ekar i isolerade nätter, ingen hör min tankar och ingen ser mina drömmar

Bakom lyckta dörrar, vågar knappt tänka det som ingen annan vet, inte ens jag

Sanningen är vit i mina ögon, min pupill det svarta gapet i väntan på synkronisering

Det är en ny tid, och tiden är min, medsols och himmelsfri

Vemodet har sagt farväl och tårarna absorberats av kindernas hud

Ingenting, ingenting är orörligt, som en slöja i skiraste lin är förändringen min

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kameleont med Poeter.se id #10236 innehar upphovsrätten